

FEMKE HALSEMA
PLUCHE

Uitgeverij Ambo/Anthos
ISBN 978 90 2633 8311
Paperback € 12,99

Deze column is gepubliceerd in:

COLUMN

Koen Boswinkel

Boekhandel Praamstra

Vriendschap als antwoord op de politieke verdeeldheid. Nou klink ik wel meteen heel hoogdravend en filosofisch en dat realiseer ik me. Zo bedoel ik het niet! Wat dan wel? Sinds maart 2018 heb ik de grote eer om als raadslid voor GroenLinks mijn steentje bij te dragen aan een toffer Deventer, samen met mijn 36 collega's. Dat er onderling politieke verschillen zijn, mag geen verrassing heten. En het zijn juist die politieke verschillen die een dankbaar onderwerp vormen voor kranten, talkshows en ga zo maar door. Ik hoef alleen maar het Paf-incident rondom Thierry Baudet te noemen en u snapt wat ik bedoel, denk ik. Ik voel me niet echt thuis in die wereld van de politieke verdeeldheid. Natuurlijk, ik vind het debat een heerlijk iets en op inhoud kan het me niet scherp genoeg. Echter lijken scherp en verschillend op de inhoud inmiddels hand in hand te moeten gaan met elkaar haten als persoon. En daar heb ik grote moeite mee. Hoe welkom was het daarom dat ik afgelopen zomer de memoires van Femke Halsema las. Een fijn, doorwrocht en beschouwend rustpunt in een politieke werkelijkheid van verschillen uitvergrooten en daarbij het persoonlijke niet schuwen. Halsema geeft in 'Pluche' een compleet, eerlijk en oprecht beeld van een idealistische politica die de wereld wil veranderen. Ik hoor u nu meteen denken: 'Ja, Koen. Lekker verhaal, maar jij en Halsema zijn van dezelfde partij.' Klopt, maar dat raakt meteen ook de kern van waarom ik het boek zo sterk vind. Het is geen GroenLinks-manifest. De memoires van Halsema gaan onverbloemd in op het reilen en zeilen van het Haagse bedrijf en dan vooral de menselijke kant ervan. Waar ik vooral door werd geraakt, is het thema 'vriendschap ondanks politieke verschillen' dat als een rode draad door het boek zit verweven. Halsema laveert daarbij tussen humoristisch en losjes én ontroerend en kwetsbaar. Zo schetst zij op hilarische wijze hoe zij na de Tweede Kamerverkiezingen van 2010 onderhandelde met Mark Rutte, Alexander Pechtold en Job Cohen, waarbij Rutte, Pechtold en zijzelf zich eerder in de kroeg waanden dan aan de onderhandelingstafel. Dit overigens tot frustratie van Cohen. Ik merkte bij het lezen van dat hoofdstuk aan mezelf dat ik oprecht aan het genieten was van deze politici die, ondanks grote verschillen op inhoud, gewoon als vrienden met elkaar konden omgaan. Halsema werkte in Den Haag in de tijd dat Ayaan Hirsi Ali namens de VVD in de Tweede Kamer zat en in grote problemen kwam, waarna ze uiteindelijk moest aftreden. Halsema gaat uitgebreid in op de vele wijnavondjes, serieuze gesprekken en haar oprechte woede om het feit dat haar vriendin Hirsi Ali op deze snoeiharde wijze werd afgeserveerd. Ik werd geraakt door de persoonlijke betrokkenheid van Halsema bij Hirsi Ali, twee dames die toch echt op inhoud mijlenver van elkaar afstaan. Het is misschien allemaal niet zo spannend voor een talkshow, maar uiteindelijk draait het in de politiek allemaal om compromissen en wederzijds begrip: hard op de inhoud, zacht op de persoon. En dat mag best eens wat vaker worden genoemd. We moeten het uiteindelijk samen doen en dan kan je maar beter zorgen dat je vrienden hebt. Politiek en vriendschap gaan niet samen, wordt wel eens gezegd. Halsema bewijst het tegendeel en ik moet zeggen: ik vind het een verademing.

